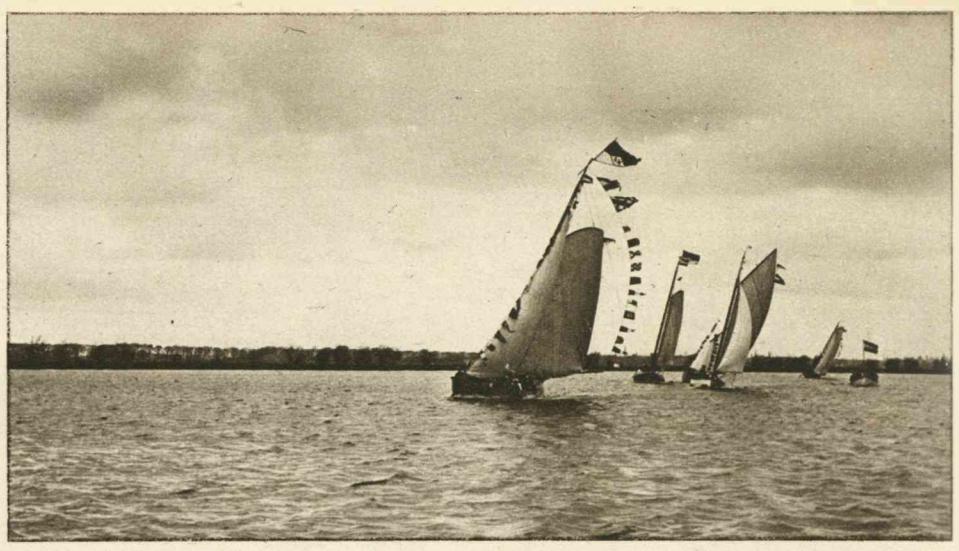

DE OPENING VAN HET ZEILSEIZOEN DER ZEIL- EN ROEIVEREENIGING „NIEUWE MEER" TE AMSTERDAM.

Zondag j.l. had de opening van het seizoen door bovengenoemde vereeniging plaats met een wedstrijd op de Nieuwe Meer om het admiraalschap der vereeniging. Deze eerste zeildag bracht de deelnemers in een feestelijke stemming, die vooral tot uiting kwam bij het bekende café Meerzicht, alwaar menig dansje gemaakt werd.

geopend worden, alvorens er twaalf uur verloopen zijn!"

Hij stak den brief in den zak, zette zijn hoed op en verliet stil de woning, de twintig bankbiljetten op de tafel achterlatende.

Korten tijd daarna verliet ook vrouw Prince, met een pakje onder den arm en de rechterhand op de borst geklemd, waar zich het bloedgeld, de prijs van haar mans leven bevond, met haastigen tred de nederige woning zonder de deur achter zich te sluiten.

***

Vroeg in den morgen van den volgenden dag bevonden zich drie politie-inspecteurs in civiel in de hal van Wayvil Court, op order van Sir Roland, die hen daar telegrafisch had doen ontbieden.

Sir Roland was nog niet gereed, om hen te ontvangen en onderwijl onderhielden zich de heeren met den bottelier.

„Is er iets nieuws ontdekt?" vroeg de laatste aan den oudste der drie heeren.

„Er is iets wat ik niet begrijp en wat me niet bevalt," antwoordde deze. „Ik hoop nu nog, dat wat Sir Roland te zeggen heeft ons verklaren zal, waarom vrouw Prince met de noorderzon vertrokken is!"

„Is ze? Werkelijk? Sjongens, sjongens! Da's erg verdacht!" merkte de bottelier op met een gewichtig gezicht.

„Misschien kan de baron er ons uitlegging van geven. Ik weet dat hij gisteren bij haar geweest is, om haar te bepraten."

„Als Sir Roland dit op zich genomen heeft, kun je er verzekerd van zijn, dat het een goed resultaat heeft opgeleverd."

„Daar twijfel ik niet aan," antwoordde de inspecteur droog.

„Weet u zeker dat ze weg is?"

„Heel zeker. Zij is gisteren in Brixley gezien; ze werd herkend aan haar omslagdoek. Toen ik het hoorde, haastte ik mij haar na te gaan. Ik vernam dat zij den laatsten trein naar Londer genomen had en aan het loket een vijfpondsnoot gewisseld had. Hoe kwam zij aan zoo'n papier? Dat is 't waarover ik denk. Er is slechts één bevredigende verklaring voor, namelijk, dat ze haar man verraden heeft, en dat kan ik moeilijk gelooven!"

„Heb je niet getelegrafeerd om haar aan te houden in Londen?"

„Aanhouden? Hoe kunnen we haar aanhouden? We hebben geen volmacht daartoe. Ik heb gedaan, wat ik doen kon, ik heb getelegrafeerd haar in het oog te houden; doch van morgen ontving ik ten antwoord dat geen groote vrouw in een omslagdoek, zooals door mij beschreven was, en beantwoordende aan het signalement dat ik opgegeven had, met den laatsten trein was aangekomen. Ze is zeker onderweg uitgestapt; de trein heeft elf maal gestopt. Enfin, binnen een paar dagen kunnen we, zoo noodig, weten waar ze is."

Op dat oogenblik trad Sir Roland binnen, zond den bottelier weg en vertelde aan de inspecteurs welke schikkingen hij met de vrouw van den moordenaar getroffen had.

„Welnu, zij heeft haar geld ontvangen en is vertrokken, baron!" merkte de hoofdinspecteur op. „De vraag is nu: heeft ze haar geld verdiend of ons bedrogen?"

„We zullen zien! De termijn is verstreken!"

Hij opende de enveloppe, haalde den brief er uit en begaf zich naar het venster om hem te lezen.

„In het eschdoornbosch!" zei hij.

„Er is geen plek in het eschdoornbosch waar een man zich verbergen kan," merkte een der inspecteurs op.

„Zeg dat niet zoo zeker, Jim," antwoordde een ander. „Het is daar een donker, onherbergzaam stuk grond, en Prince zal het zeker beter kennen dan iemand anders."

„Ze schrijft," ging Sir Roland nu voort, „als men in het woud vijf minuten naar het Zuiden loopt, komt men aan een dikken boom, Willy's boom genoemd," („ik ken die plek," verklaarde Sir Roland). „Ga dan rechts het kreupelhout in, spring een sloot over en loop dan nog ongeveer een kwart mijl steeds dieper het hout in, tot ge komt aan een dichtbegroeid braambessenboschje. In dit boschje bevindt zich een vossenhol."

„'t Lijkt 'n aangename plaats. Gaat u mee, Sir Roland?"

„Zeker!" antwoordde de baron.

„Als u een revolver bezit, steek ze dan bij u, mijnheer. Prince is geen man om mee te spotten."

Ze stapten dadelijk op. Zoodra zij het woud waren binnengegaan, begon de lucht zeer te betrekken, zoodat de vier mannen moeite hadden in het donkere woud de aanwijzingen van vrouw Prince te volgen.

Eindelijk bereikten ze toch het kleine boschje, waar Prince verscholen moest zitten.

De hoofdinspecteur plaatste zijn mannen zoo, dat ontsnappen vrijwel uitgesloten was. Vervolgens trad hij het boschje een paar stappen in en riep:

„Benjamin Prince, ik gelast je je over te geven!"

Ieder man hield den adem in, opdat het minste geluid hem niet ontsnappen zou, en ieder man tuurde het struikgewas in, om de minste beweging in de takken op te merken. Er kwam evenwel geen antwoord en men zag niet de minste beweging, totdat de inspecteur zijn woorden nog eenige malen herhaald had. Toen hoorde men eindelijk het geluid van brekende takken en kwam de figuur van een forschen man uit het struikgewas te voorschijn.

Twee inspecteurs ontdekten hem te gelijk en kwamen op hem toeloopen, doch bleven van verbazing staan, toen ze de persoon eindelijk onderscheiden konden.

„Vrouw Prince!" riep Sir Roland ten hoogste verbaasd uit.

Zij boog het hoofd, meer beschaamd om haar mannenkleeding dan om de list die ze had uitgehaald.

„Is je man dus gevlucht?" vroeg de baron geërgerd.

„Ja, met het geld dat u betaalde voor zijn leven, mijnheer! Hij zal nu wel op zee zijn," ging ze voort. „Honderd pond is een groote som voor menschen als wij; doch niet groot genoeg om een vrouw te verleiden, haar man te verkoopen, dien ze liefheeft, hoewel ze bedroefd is over zijn zonden!"

„Ik arresteer u als medeplichtige van uw man," zei de hoofdinspecteur.

„Goed! Ik ben bereid!" antwoordde de vrouw gelaten.

A. VAN VLIET.

R. W. P. DE VRIES.

J. MERJENBURGH.

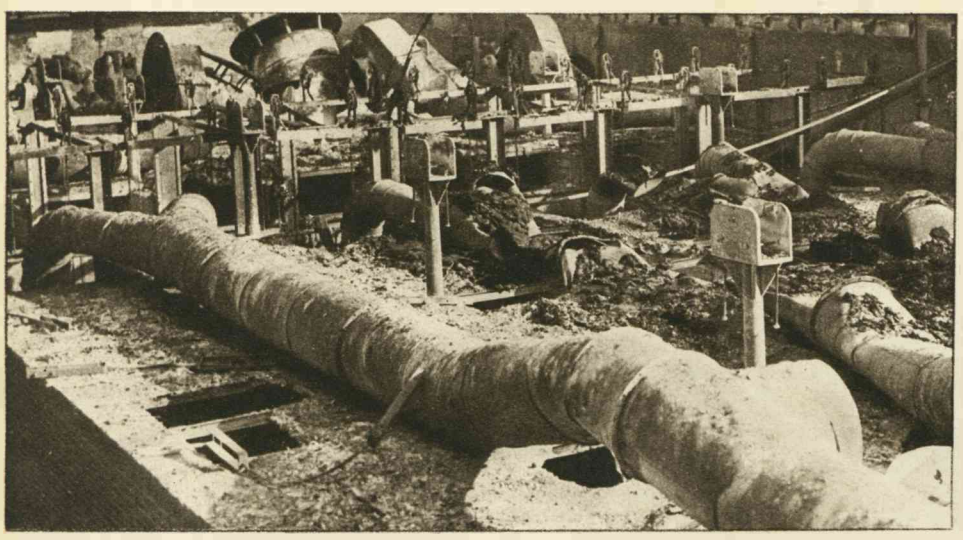

G. MERJENBURGH-HENDRIKS.

Den 1en Mei was het 50 jaar geleden dat de heer A. VAN VLIET, lid der firma E. Windhouwer, zijn arbeid aan de Amsterdamsche koopmansbeurs begon. — De heer R. W. P. DE VRIES herdacht den 1en Mei den dag, waarop hij voor 50 jaar den ouden bekenden boekhandel van den heer C. Weddepohl te Amsterdam overnam. — Het echtpaar MERJENBURGH—HENDRIKS te Amsterdam herdacht den 5en Mei zijn 45-jarige echtvereeniging. Beide oudjes genieten nog een goede gezondheid.

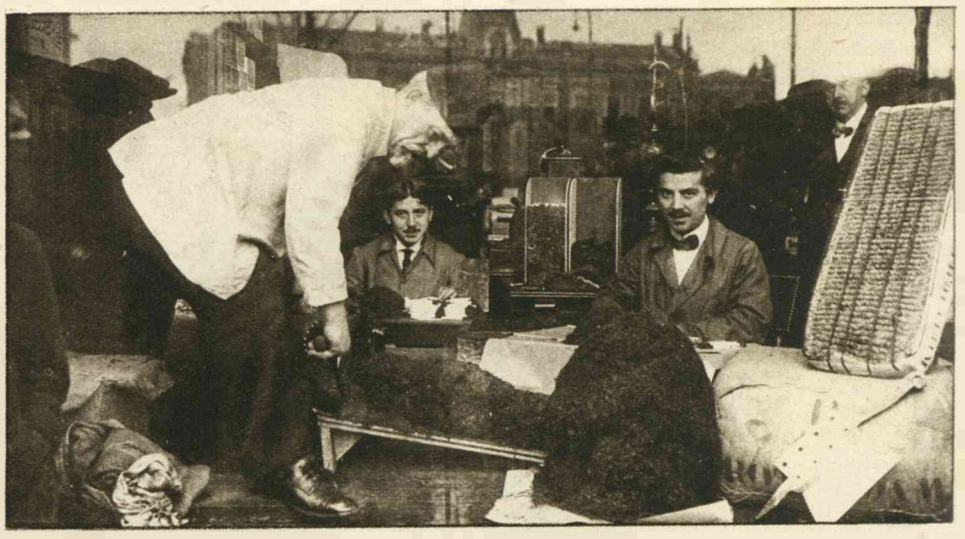
BERICHT AAN DEN LEZER!

Plaatsgebrek noodzaakt ons het vervolg van het doorloopend feuilleton uit te stellen tot een volgend nummer.

GROOTE BRAND TE PRINCENHAGE.

De groote pulp-, jam- en conservenfabriek te Princenhage bij Breda werd Maandagmorgen een prooi der vlammen, waardoor de 300 werklieden hoogst waarschijnlijk werkeloos worden. Onze foto geeft een kijkje in de totaal verwoeste drogerij.

EEN NIEUWE INDUSTRIE.

De firma Verbrugge, aan het Plein te 's-Gravenhage, heeft een nieuwe sigaretten-industrie in het leven geroepen, mede als gevolg van de tijdsomstandigheden. Onze foto stelt het tabakssnijden voor, dat in een uitstalkast geschiedde. De foto is van de binnenzijde genomen en het venster weerspiegelt nu zoowel de „Witte", als een gedeelte van degenen die in het magazijn aan den arbeid waren

NEDERL. ROTOGRAVURE-MAATSCHAPPIJ, LEIDEN.